

İnsanın mite ihtiyacı var. Kendine anlam verebilmesi için bir hikayede yer alması gerekiyor. *Sıkıcı* hayatından bir parça değil, ona önemli bir hikayenin parçası olduğunu anlatmalı.

Kimse otuz kuruş için hayatını ortaya koymaz demiş Napoleon, onlara uğruna ölebilecekleri bir sebep vermelisiniz.

İnsanların garip, hiç olmayacak, azıcık düşünüldüğünde musluğun altına tutulmuş tuz gibi eriyecek iddiaları bu kadar fazla tekrar etmelerinin sebebi kendilerini bir hikayenin parçası olarak görebilmeleri. İnsanların *inanç alanı* diyerek birbirlerine tanıdıkları hakların sebebi de bu olmalı. Hepimiz bir şeylere inanıyoruz. Çoğunun fazla incelendiğinde boş olduğunun farkındayız velakin onlara inanmaya *mahkumuz*. Yoksa hayatımız çözümlüverecek ve *bedavadan* edindiğimiz mutluluk yok olacak.

Laiklik dediğimiz şeyi de böyle tarif etmek daha doğru olabilir, neticede bugün Atatürkçüler de dindarların sarılması gibi sarılıyor hikayeye. *Dileyenin dilediği hikayeye inanma hakkı vardır, ancak bu hikayelere bakarak toplumu yönetemez* bence yapılmaya çalışılan laiklik tariflerinden daha geniş ve anlamlı.

Hikaye deyince yanlış anlaşılmasın, bunların *tanım itibarıyla yanlış* olmaları şart değil. Genelde yanlışır ancak doğru da olabilirler. Önemli olan insanların günlük hayatlarının dışında ve bu hayatlarına aslında olmayan bir anlam katıyor olması.

İnsanların mitlerine dokunmayı sevmiyorum. Boş yere üzüntü.